

Primjer prvi: U Sarajevo je, na jedan ugledan simpozij (oblast nebitna za priču), stigao uvaženi profesor iz jedne evropske zemlje. Zapravo je malo reći da je čovjek uvažen, pogotovo ako se zna da je upravo on, u toj istoj, i dalje nebitnoj oblasti rada, mjera vrijednosti i to na svjetskom nivou. Što će reći da se niti jedan potez niti strategija ne može napraviti bez mišljenja ovog stručnjaka. E, sad, šta to njemu znači u Sarajevu? Na događaj kojem se ljubazno odazvao, smatrajući da tamo, na tom Balkanu, ipak postoje ljudi željni znanja, i željni napredovanja svakoga dana u svakom pogledu (nije čovjek gledao Doli Bel, ali bi i sam tako nekako definirao svoj razlog zbog kojeg je u svoje svjetske puteve upisao i glavni grad BiH). No, kada je dočekao svojih akademskih deset minuta predavanja, ni mrak kakav zahtijeva jedna stručna prezentacija (slajdovi i tako to), nije mogao pokriti polupraznu dvoranu. Zapravo, gašenje svjetala je bilo i nepotrebno, jer se sa obližnjeg šanka najurednije čula galama "uvaženih" bh. akademskih građana koji su, ignorirajući čovjeka koji im je došao besplatno "prodati" znanje, razmjenjivali glupe sarajevske doskočice koje se, nažalost, i danas krste "sarajevskim duhom"!

Primjer drugi: Događaj sličan prvom, oblast (iako nebitna za priču) također slična, ali je matrica ponašanja tih vajnih akademskih građana ista. Galama, neprisustvovanje stručnim sesijama, ali zato "čuvanje" šanka, ubiranje svega što se besplatno dijeli na štandovima i što se u pravilu uzima nakon odslušanij predavanja, a nikako prije, činilo se neizostavnom slikom... No, kad ih ne zanima znanje, što bi ih, zaboga, interesirao bonton!

Primjer treći: Još jedan uvaženi ekspert u svojoj oblasti (treba li reći

- nebitna za priču) želi doći u Sarajevo i ponuditi ono najvrijednije - svoj talenat. Kao i svaki čovjek od bontona, najavi se ovdašnjem ministru i kaže da bi tog i tog dana, u toliko i toliko sati, došao u Sarajevo na dogovor sa cijenjenim ministrom. Čovjek poslao mail i kako nikakva "ispravka navoda", odnosno, odgovor nije stigao nazad, čovjek ispravno rezonira da je termin prihvaćen. I sedam dana kasnije, u dogovoreno vrijeme, privatnim avionom čovjek slijeće u Sarajevo i pravac zgrada vlade. No, ministra nema. On, znate, baš danas nije tu, zbunjeno muca sekretarica koja gospodina koji se našao ispred njenog stola prepoznaje, jer vidjela ga je u novinama, a bogami i na tv. Gospodin se dostojanstveno okreće i odlazi, manje ljut, a više zbunjen egzotičnom vrstom ljudi koji žive u BiH, a koji, eto, ne misle da odgovoriti na mail, potvrditi ili odgoditi sastanak, jeste ljudska i poslovna etika.

I tako. Primjera ovdašnje gluposti, lijenosti, a proporcionalno tome uobraženosti, ima napretek. O kakvom napretku ovdje uopće sanjaju oni koji su - a da ni ne znaju kako - zaraženi odgovornošću, profesionalnošću, etikom i lijepim vaspitanjem, kada se svaki dan surovo sudaraju sa neradom, neodgovornošću, diletantizmom, lošim manirima i nevaspitanošću. A još pri tome o njima čitaju/gledaju/slušaju kao o uspješnim biznismenima, akademcima, pravnicima, ljekarima i inim. I najnaivnijima je jasno da je svaki nedolazak potonjih na posao, šansa da ovi prvi pošteno zarade neke novce, napišu autentičan naučni rad, osude kriminalce onako kako zaslužuju, istinski izliječe nekog bolesnika... **B**

Aida Delić

Glavna i odgovorna urednica